

Hvad Tidselen oplevede

Der laae op til det rige Herresæde en deilig velholdt Have med sjeldne Træer og Blomster; Gaardens Gjester udtalte deres Henrykkelse over disse, Omegnens Folk fra Landet og Kjøbstæderne kom paa Søn- og Helligdage og bade om Tilladelse til at see Haven, ja hele Skoler indfandt sig til lignende Visit.

Udenfor Haven, op til Stakittet mod Markveien, stod en mægtig *Tidse!*; den var saa stor, fra Roden i flere Grene, saa at den bredte sig og nok kunde kaldes en Tidselbusk. Ingen saae paa den, uden det gamle *Asen*, der trak Malkepigernes Mælkevogn. Det gjorde lang Hals efter Tidselen og sagde: »Du er kjøn! jeg kunde æde dig!« men Tøiret var ikke saa langt at Asenet kunde naae at æde den.

Der var stort Selskab paa Gaarden, høiadelig Slægt fra Hovedstaden, unge, nydelige Piger, og mellem disse en Frøken, langveis fra; hun kom fra *Skotland*, var høi af Byrd, rig paa Gods og Guld, en Brud nok værd at eie, sagde fleer end een ung Herre og Mødrene med.

Ungdommen tumlede sig paa Græsplainen og spillede »Croquet«; de gik mellem Blomsterne, og hver af de unge Piger plukkede en Blomst og satte den i en af de unge Herrers Knaphul; men den unge skotske Frøken saae længe rundt om, vragede og vragede; ingen af Blomsterne syntes at falde i hendes Smag; da saae hun over Rækværket, derude stod den store Tidselbusk med sine rødblaee, kraftige Blomster, hun saae dem, hun smiilte og bad Husets Søn plukke hende een af disse.

»Den er Skotlands Blomst!« sagde hun; »den pranger i Landets Vaaben, giv mig den!«

Og han hentede den smukkeste og stak sine Fingre, som om det var den skarpeste Rosentjørn, den groede paa.

Tidselblomsten satte hun i den unge Mands Knaphul, og han følte sig høit beæret. Hver af de andre unge Herrer havde gjerne givet sin Pragtblomst for at bære denne, givet af den skotske Frøkens fine Hænder. Og følte sig Husets Søn beæret, hvad følte sig da ikke *Tidselbusken*, det var som gik der Dug og Solskin igjennem den.

»Jeg er noget Mere end jeg troer!« sagde den indad. »Jeg hører nok egenlig hjemme indenfor Stakittet og ikke udenfor. Man stilles underligt i Verden! men nu har jeg da Een af mine over Stakittet og saagar i Knaphul!«

Hver Knop, som kom frem og foldede sig ud, fortalte hun denne Begivenhed, og mange Dage gik der ikke, saa hørte *Tidselbusken*, ikke af Mennesker, ikke af Fugleqvidder, men af Luften selv, der gjemmer og giver Lyd vidtom, lige fra Havens inderste Gange og Gaardens Stuer, hvor Vinduer og Døre stode aabne, at den unge Herre, som fik *Tidselblomsten* af den fine, skotske Frøkens Haand, nu havde faaet Haanden og Hjertet med. Det var et smukt Par, et godt Parti.

»Det har jeg fæstet sammen!« meente *Tidselbusken* og tænkte paa Blomsten, den gav til Knaphullet. Hver Blomst, som kom frem, fik den Begivenhed at høre.

»Jeg bliver vist plantet ind i Haven!« tænkte *Tidselen*, »maaskee sat i Potte, som klemmer, det er nok det Allerhæderligste!«

Og *Tidselbusken* tænkte saa levende derpaa, at den sagde i fuld Overbeviisning: »Jeg kommer i Potte!«

Den lovede hver lille Tidselblomst, som kom frem, at den ogsaa skulde komme i Potte, maaskee i Knaphul: det Høieste, der var at opnaae; men Ingen kom i Potte, end sige i Knaphul; de drak Luft og Lys, slikkede Solskin om Dagen og Dug om Natten, blomstrede, fik Besøg af Bi og Bremse, der søgte efter Medgiften, Honningen i Blomsten, og Honningen toge de, Blomsten lode de staae: »Det Røverpak!« sagde *Tidselbusken*. »Gid jeg kunde spidde dem! men jeg kan ikke.«

Blomsterne hang med Hovedet, sygnede hen, men der kom nye igjen.

»I komme, som I vare kaldede!« sagde *Tidselbusken*, »hvert Minut venter jeg os over Stakittet.«

Et Par uskyldige Gaaseurter og en lang tynd Kemper stod og hørte til med dyb Beundring og troede Alt hvad den sagde.

Det gamle Asen fra Mælkevognen skottede i Veikanten hen til den blomstrende Tidselbusk, men Tøiret var for kort til at naae den.

Og *Tidselen* tænkte saalænge paa *Skotlands* Tidsel, til hvis Slægt den regnede sig, at den tilsidst troede sig kommen fra *Skotland* og at dens Forældre selv vare groede ind i Rigets Vaaben. Det var en stor Tanke, men stor Tidsel kan nok have stor Tanke.

»Man er tidt af saa fornem Familie, at man ikke tør vide det!« sagde *Nelden*, som groede tæt ved, den havde ogsaa ligesom en Anelse om, at den kunde blive »Netteldug,« blev den rigtigt behandlet.

Og Sommeren gik, og Efteraaret gik; Bladene faldt af Træerne, Blomsterne fik stærke Farver og mindre Duft. *Gartner-Lærlingen* sang i Haven, hen over Stakittet:

»Opad Bakken, nedad Bakken,

Det er hele Almanakken!«

De unge Grantræer i Skoven begyndte at faae Julelængsel, men der var lang Tid til Julen.

»Her staaer jeg endnu!« sagde *Tidselen*. »Det er, som om Ingen tænkte paa mig, og jeg har dog sluttet Partiet; forlovede bleve de, og Bryllup have de holdt, det er nu otte Dage siden. Ja, jeg gjør ikke et Skridt, for jeg kan ikke.«

Der gik endnu nogle Uger; *Tidselen* stod med sin sidste eneste Blomst, stor og fyldig, nær ved Roden var den skudt frem, Vinden blæste koldt hen over den, Farverne gik, Pragten gik, Blomsterbægeret, stort som for Blomsten paa en Ærteskok, viste sig, som en forsølvet Solsikke.

Da kom i Haven det unge Par, nu Mand og Kone; de gik langs Stakittet, den unge Frue saae ud over det.

»Der staaer endnu den store Tidsel!« sagde hun. »Nu har den ikke Blomst mere!«

»Jo der er Spøgelset af den sidste!« sagde han og pegede paa den sølvskinnende Rest af Blomsten, selv en Blomst.

»Deilig er den jo!« sagde hun. »En saadan maa skæres ind i Rammen omkring vort Billed!«

Og den unge Mand maatte igjen over Stakittet og bryde Tidselbægeret af. Det stak ham i Fingrene, han havde jo kaldet det »Spøgelset.« Og det kom ind i Haven, op paa Gaarden og ind i Salen; der stod et Maleri: »de unge Ægtefolk.« I Brudgommens Knaphul var malet en Tidselblomst. Der blev talt om denne, og der blev talt om Blomsterbægeret, de bragte, den sidste nu sølvglindsende Tidselblomst, der skulde skæres efter i Rammen.

Og Luften bar Talen ud, vidt om.

»Hvad man dog kan opleve!« sagde *Tidseibusken*. »Min Førstefødte kom i Knaphul, min Sidstfødte kom i Ramme! hvor kommer jeg?«

Og *Asenet* stod ved Veikanten og skottede hen til den.

»Kom til mig, min Sule-Kjæreste! jeg kan ikke komme til Dig, Tøiret er ikke langt nok!«

Men *Tidseibusken* svarede ikke; den stod mere og mere tankefuld; den tænkte og den tænkte heelt op mod Juletid, og saa satte Tanken sin Blomst.

»Naar Ens Børn ere vel inde, finder en Moder sig i at staae udenfor Stakittet!«

»Det er hæderligt tænkt!« sagde *Solstraalen*. »De skal ogsaa faae en god Plads!«

»I Potte eller i Ramme?« spurgte *Tidselen*.

»I et Eventyr!« sagde *Solstraalen*.

Her er det!